



LI DIUEN QUINTANA. Així l'anomenen als mitjans quan comenten el que va passar i diuen: el jutge que instrueix el cas Quintana. Així, Quintana. Es diu Ester. Ho escriu sense h intercalada. Ester. Ester Quintana. És un nom que sovint em ve al cap. No sé com li agrada que li diguin, si Ester o Quintana. A mi, hi ha vegades, que el Martori sol m'agrada, la veritat i no em molesta, però sóc més Marina.

No sé si li agrada que li diguin Ester o Quintana o Ester Quintana, però segur que últimament això no li molesta massa, li diguin com li diguin. La seva atenció està en una altra cosa. Ja m'enteneu.

Sabeu qui és l'Ester? La coneixeu? L'heu vist? És la dona que va perdre un ull el pas-

sat 14 de novembre. Direm que, presumptament per una pilota de goma disparada per un mosso. I direm presumptament perquè s'ha de dir, però a mi el presumptament, em sobra.

Posa el llum sobre la seva situació personal, sobre aquell moment, sobre la seva ferida, sobre els seus ulls.

L'Ester està vivint de nou aquell dia. De fet, n'estic segura que el viu cada dia des d'aquell moment. El seu procés judicial crida l'atenció. Posa el llum sobre la seva situació personal, sobre aquell moment, sobre la seva ferida, sobre els seus ulls. Uns preciosos ulls blaus.

No és la primera. Ho sabem. I de fet, l'únic que ella vol, diu, és ser l'última. I me la crec. M'importa un rave la versió oficial, les declaracions de les autoritats, dels mossos, del Sr. Puig i de tota la pantomima organitzada no sé si per desacreditar-la, no creure-la o què.

Com algú pot ni tan sols gosar parlar d'això després de veure la fotografia terrible del dia 14 de novembre, sí, però també, la fotografia terrible de l'Ester d'ara. La mirada terrible d'ara. I no parlo del pegat que porta tapant l'ull que no té sinó de l'altre. De l'altre preciós ull blau que segueix explicant l'infern pel que passa.

Li diran Quintana per deshumanitzar-la, si voleu. Li diran com sigui perquè sigui menys dur, perquè sigui un expedient, un

judici més, un número més. Li diran com vulguin, però és molt més que això. És un símbol. I als símbols no els pots fer desaparèixer darrera d'un cognom.

L'Ester Quintana és el símbol de que alguna cosa ha de canviar a l'hora de llençar salves d'avís per disgregar manifestants. Alguna cosa important ha de canviar. Molt important.

Ho vaig dir fa temps. No només cal vigilar a qui dones una porra, sinó a qui poses a manar els de les porres.

Jo dels mossos no hi entenc. Un dels meus millors amics ho és, de Mosso. I respecto la feina que fa i el cos. No acuso ningú. Només demano, a qui correspongui, que mirin la mirada blava de la Quintana. Que la mirin. I després que demanin perdó a l'Ester. I que canviïn el que cal canviar. I després, per favor, després, que callin.

CULTURA

L'art de Parets

"Aquesta és la unió de gent de Parets, de formació autodidacta, per presentar una exposició de pintura de diferents estils". Paraules de la tarja invitació. Una col·lectiva amb dues tendències força significatives que té per avalador la sensibilitat que posa a la vista la manera de viure l'art des de la interpretació de l'home o de la dona. La primera impressió que se sent davant la mostra és l'impacte del cromatisme. Cromatisme dominant en les pintures de les noies. L'impacte del color atrau amb força però n'hi ha un altre, el de les formes i el missatge que són prou definidors. Els temes de les tres artistes, Vanessa Barrero, Agnieszka Szola i Sílvia Garcia es mouen entre la figura i les flors amb una influència d'un disseny decoratiu. En certa manera s'hi intueix un cert pop art americà. La temàtica dels nois, Lluís Navarro i Miquel Martín para esment en el paisatge i en el món animal. L'objectiu, es llegeix a la invitació, és mostrar els sentiments i la visió d'aquests artistes a

través de la seva pintura". Cinc visions, cinc maneres però una intencionalitat clara, fer palès que l'art, també a nivell ciutadà, és un instrument molt important enriquidor de la cultura dels pobles. L'exposició presentada a la Sala d'Art de Can Rajoler de Parets del Vallès, esdevé un exponent de la vitalitat artística popular.



Joan Sala Vila

los rípios de Francisco Barbachano



Si los políticos ganasen más habría menos corrupción; eso ha dicho, Xavier Trias, refiriéndose al zurrón.

El alcalde convergente de la condal Barcelona, ha largado esta lindeza, lo que no es ninguna broma.

Ello me invita a pensar que se le ha ido la olla, o por contra, hay que creer, que el alcalde está de coña.

Xavier Trias i Vidal de Llobatera, debiera ser más prudente al soltar su verborrea.

Tal como está el patio en las filas convergentes, hay que echarle mucha jeta para afirmar que, el político, roba por falta de tela.

El alcalde Xavier Trias

Red Pontiac

El dramaturg Pere Riera porta a la consideració dels espectadors un tema prou important no només avui sinó a tots els temps, les relacions mare-fill, des de dues òptiques prou oposades per contràries i portades per les dues parts a extrems inversemblants. La comicitat en el tema de la maternitat òbviament que hi pot incidir però en l'espectacle, que comento, intenta arribar al fons de

la interioritat de l'amor maternal des de dues postures que semblen contradictòries però que en el fons l'amor maternal sempre triomfa. Una idea domina al llarg de tota l'obra, la llibertat de ser mare i què suposa aquesta llibertat. Des de dues filosofies, una més conservadora i l'altra més avançada. I des d'aquestes vessants es juga amb les conseqüències i condicionants del fet de ser mare. Un

joc verbal amanit amb el deure de fer complir la llei, donant suposadament més importància al càrrec que es té en la societat que no pas al dret de ser. Una interferència del fer en el ser que, sovint, provoca seriosos desequilibris individuals i col·lectius. Red Pontiac, magníficament representat al teatre Ponent per les dues actrius, visiona lúdica i còmica el dret a la vida i el deure de deixar-la estar i

fer. Una defensa, en la controvèrsia, dels drets de les mares i quin espai tenen en la societat, una societat que sovint desfigura els drets i deures de les persones. Un espectacle cru en el fons, còmic en la forma i en la intencionalitat una pregona denúncia social.

TEATRE